

και τῆς τόσας μασκαράταις,
 που τριγύριζαν ὅτῃς στραταίς,
 και μὲ πᾶναι μία λύπη, και κατὰκαρὰ τὸ πῆρνο
 πᾶς δὲν ἀποκρέει πάντα τὸ Ρωμαϊκὸ Κουβέρνο.

Π. — Τώρα πάλι σαχλαμάρα, μούργονται γασμουρητά...
 Φ. — Ὁ Ζαήμης μπᾶνει μέσα κι ὄφρως τὰ χωράτα.
 Π. — Κίττα κίττα πᾶσαι τρέχουν ἕνα λόγο του νὰ πάρουν.
 Φ. — Ἦτανε συναχωμένοι, εἶχε και στηθωκατάρρουν.

Π. — Ὁ Ζαήμης νάτος νάτος
 σὺν και πρῶτα κοτσονάτος.
 Πλησιάζει πρὸς τὸ βῆμα
 και θ' ἀρχίσ' ἡ παντομίμα.

Φ. — Ἄς ἴχῃση τέλος πάντων ἡ παρήγορος φωνὴ σου...
 δὲν μᾶς λίγεις πᾶς σου ᾠάνη κι ἡ κομπὴ τοῦ Διονύσου ;

Π. — Βγάξει μὲς' ἀπὸ τὴν τοίπη
 τὴν καινούρια προκοπή...
 ὁ Ζαήμης πού μᾶς βλέπει
 κἀτὶ θέλει νὰ μᾶς πῆ.

Φ. — Κύρ Ζαήμη, π' ἐς ἀλευρί,
 ὁ Φωτῆλας σου νὰ σ' εὐφρῇ.
 Δὲν μᾶς λὲς ὡς πόσους ἔχεις ; κἀν ἐξήντα κἀν σαράντα,
 νὰ σ'υγαίωμαι γιὰ πάντα ;

Π. — Σκάσε τώρα, Φασουλή,
 ἔργασία μᾶς καλεῖ,
 κι' ἄκου Πρόγραμμα Κουβέρτου και λαοῦ περιουσίου...

Φ. — Πᾶς σου ᾠάνη κι ὁ Γρίβας κι ὁ πολὺς Θεοδοσίου ;
 Π. — Εἶχασε τοὺς Καραβάλους, κι' ἄκουσε χωρὶς μιλιὰ
 τὸν δὲν πρῶτο πλῆρνο ρῖπο...

Φ. — Πᾶς σου ᾠάνη και κι' ἐκεῖνα τὰ λυσάριμα σκυλιὰ,
 πού παρίσταναν τὸν Τύπο ;

Π. — Θὰ σ'υγαίωμαι, λυσασαμένε, πρὶν νὰ φῆς καμμιὰ ὀτὴ μούρη ;

Φ. — Τὸν Βεζουβίο τὸν εἶδες φορτωμένον σὲ γαϊδούρι ;
 Π. — Ἀγιασμός θὰ γίνῃ τώρα, τὸν σταυρὸ σου, Φασουλή,
 ἦλθε κι' ὁ Μητροπολίτης νὰ διαβάσῃ τὴν Βουλῆ.
 Διπλωμάται μᾶς ὀτὰ πάλκα και Μινιστροὶ τῆς Εὐρώπης,
 νὰ ἰ κι' ὁ Κόντες ὁ Κορριάτης, ὁ μνηστήρ τῆς Πηγαλόπης,
 νὰ ποδῆγυρος λεροῦσι
 κι' ὁ Δραγούμης μὲ τὸ μούσι.

Βλέπω και τὸν Γουναράκη,
 μὰ δὲν βλέπω πουθενὰ
 τὸν παππὸ τὸν Θεωδώρακή
 μὲ τὴν στρουγγα νὰ περιψῆ.

Ἄχ ! πού νᾶσαι, τί νὰ κἀνης,
 τῆς δυστυχισμένης στάνης
 Κορονάρα τρανακτῆ ;
 Ἄχ ! ἄς ἔβλεπα σὺν πρῶτα
 τὴν στακτιὰ τὴν ρεδιγκάτα,
 τὸ καστόρι τὸ στακτι.

Βλέπω Κώστα τὸν Τσπάλη, παλληκῆρὶ καστονὰ,
 πού ᾠορῶσε κάθε βράδυ βελουθένιο ντομιὸ,
 τὸν εὐαίσθητο Καρτάλη, πού περιπαθῶς ἔμιλε,
 και τὸν Λόρδο Κασαβίτη, Κόρητα τοῦ Κιρμιλι.

Διακρίνω τὸν Λεβίδη, ξόλινη χωρατατζῆ,
 πού σὲ τόσων μῆπια μύτη,
 βλέπω και τὸν Βαλλιανίτη,
 ὅπου ᾠίχνης και πάλι τὸν Παζῶν τὸν βριολιτζῆ.

Τὸ σακάκι ξεπροβάλλει
 κι' ἡ ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη,
 νὰ και πλῆθος νεωτέρων
 ἀπὸ τὰ παιδιὰ πατέρων,
 νὰ κι' ὁ Γκιώνης ὁ γενναῖος και τῆς Τήνου τὸ καμῆρι,
 ἰνιχθῆ κατὰ κράτος ὁ παππᾶς και τὸ πουλάρι
 Φασουλή, μὴ γασμουρεῖσαι και γενναίους λόγους ἄκου...
 Φ. — Πᾶς σου ᾠάνη, Περικλιτό, κι' ἡ παράστασις τοῦ Διάκου ;
 πᾶς σου ᾠάνη κι' ἡ γκαμήλα τῆς Κυριακῆς τῆς πρῶτης ;
 Π. — Φαίνεται κι' ὁ Καραπάνος, Ἄρτινη πανηγύλιτος,
 φαίνεται κι' ὁ Λεωνίδας, ὅπου κἀτὶ θὰ τοῦ φῆξῃ,
 συστολῆ και εσοβρότης, νὰ μὴ στάξῃ, νὰ μὴ βριζῇ.
 Βλέπω και τὸν Ἀσμάκη και παρῆει τὸν Μεσογούλα,
 πού διέρρηξε τὰς σχίσαις μὲ τὴν δόλια Θεωδούλα.
 Νὰ κι' ὁ Σκάρπας κι' ὁ Κυτήρης, μίτσο Θεοτακικό,
 βλέπω και τὸν Φλογαίτη τὸν ἀποκινωτικό.

Προβελίγγιος ὁ Σίφωνος ἐν ἐκστάσει παρκαῖ,
 πούχουν σμιζεῖ ὀτὴν ψυχῇ του μούσα και πολιτικῆ.
 Μὰ ποῖον πρῶτα νὰ κυτᾶω... κι' ἄλλους κι' ἄλλους ἀντι-
 πλῆν εἰν ἔγω, Φασουλή μου, τὴν τιμὴν νὰ τοῦς γνωρίζω. (κρῖζω,
 Κῦτταξε πᾶς ἦλθαν κι' ὀλοι τῆς Ἀπόκρας οἱ Βάρδοι,
 πούχαν τόσο κτυποκαρό

κι' ὁ χαρτίνης πόλεμης μᾶς μῆπια ἔαφ' ἀποτύχη
 και τσακώσαμε τὴν γάτα σὺν και πρὶν ἀπὸ τὸ νύχι.
 Τῶν Μινιστρῶν ἡ κυρία μᾶς λορηάρον σὺν χαζαῖς,
 νὰ και μὴ κουβερνάταν σὺν ὀρεκτικῶς μεζεῖς.

Στάσου στάσου και ἔσολογῶ τὸν Ἀργεῖτη τὸν Πλατοῦστα,
 νάτος νάτος, τραλλῶ,
 φῆλα μὲ νὰ σὲ φιλῶ

σὺν γυναικῆς πού φιλοῦνται κάθε τόσο μάτσο μούτσο.
 Φ. — Μὰ και τὸν φουσανιλάδων πᾶς σου ᾠάνη τὸ μπουκνίτσι ;
 κἀνε τόπο ν' ἀπλωθῶ,
 μούργηται νὰ κοιμηθῶ,

κι' ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ ἔριστα ξύπνησέ με, Περικλιτό.
 Π. — Τέλειωσε και μὴν κοιμᾶσαι... φεύγουνε κι' οἱ Βασιλεῖς
 κι' ὁ Ζαήμης ὁ μαριόλος,
 ἔφυγε κι' ὁ κόμοσος ὀλος,
 κι' ἀπομείναμ' ἡμεῖς μόνοι κι' οἱ κλητήρες τῆς Βουλῆς,
 κι' ἔλα πᾶμε παραῖξω
 δυναταῖς νὰ σοῦ τῆς βριζῶ.

Κοὶ κομπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Γερτσίου Μαρκορᾶ περιφρῆνὴ ποιήματα,
 καλλικάδου ποιητοῦ μεγάλα κλαδῆματα,
 μὲ ποιήρις, πού και τὸν νοῦν και τὴν ψυχὴν τονοῖει
 μὲ λύρας Κερκυραϊκῆς μουσικωτάτους ἴχους,
 ἡ δὲ καλλίστη τῶν Μουσῶν σκιρτᾶ και στεφανοῖται
 τοῦ λατρεμένου ποιητοῦ τοῦ ὑπερόχους στίχους.

Μιχαῆλ ὁ Χρυσοφίδης, ἔμπροσθε ἐκ τῶν ἰκρίτων,
 τὴν Βασιλικὴν Κολύμβα ἐνυμνεῖται κατ' αὐτάς,
 μίαν νίαν προικισμένην μὲ περισσῆσαν χαρίτων
 και μὲ τόσας ἑξαίρετους και σπανίας ἀρετάς.
 Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοῦ γάμου τὸ μυστήριον ἰδέλη
 κι' ἦσαν συγγενεῖς και φίλοι, κι' ἔλαμπε χερὰ μεγάλη.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μᾶς τὸ Γραφεῖον, ὀλο μέτρα και ρυθμῆς,
 ὀτᾶν Πιννακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριμῆς.